

El Club dels Quatre Secrets

Francesc Gisbert

perifèric
edicions

1a edició, febrer 2011

El Club dels Quatre Secrets va rebre el Premi Benvingut Oliver de Narrativa Juvenil organitzat per l'Ajuntament de Catarroja i amb el suport de Florida Universitària en la convocatòria de 2010.

El jurat estava format per Lourdes Boïgues, Josep Ramon Lluch i Francesc Rodrigo.

© Del text, 2011

Francesc Gisbert

© D'aquesta edició, 2011

Perifèric Edicions

C. Sèquia de Montcada, 13

46470 Catarroja (València)

Tel. 609 426 131

Fax: 961 270 038

e-mail: periferic@periferic.es

www.periferic.es

<http://perifericedicions.blogspot.com/>

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL

Correcció lingüística: Maria Quiles Ruiz

Fotografia: Laia Lluch

Maquetació: José María de Gracia Bonache

Impressió: Guada Impressors

ISBN: 978-84-92435-42-5

Dipòsit Legal: V-5-2011

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

SOBRE EL CLUB DELS QUATRE SECRETS

Els records s'assemblen a objectes, aparentment inútils, sense cap altre paper que destorbar. Unes vegades perquè ens fan perdre el temps, d'altres perquè ens lleven la tranquil·litat. Allò cert és que els estimem, no ens decidim a llançar-los, i ells també ens estimen a nosaltres, a la seua manera, no ens deixen mai de la vida. M'ocorre una cosa pareguda amb el Club dels Quatre Secrets.

Quan ens vam conèixer, res feia preveure que seríem amics. Vaig canviar d'escola perquè els meus pares trobaren una ocupació nova a la capital. Regentarien un hotel amb restaurant, i això, a la costa, semblava una oportunitat que no es podia desaproveitar. Ells no havien treballat mai en la restauració, ni tenien idea de com preparar menús o netejar habitacions. Però era un detall sense importància. Com també, el fet de canviar de residència i instal·lar-nos en una ciutat que no coneixíem de res. D'un

dia per l'altre, ens embotírem tots al cotxe, nosaltres tres, la meua germana i l'àvia Elvira, i férem cap a la nostra nova llar.

Els pares havien llogat una casa completa, segons repetien ara i adés, a molt bon preu. Quan la vaig veure ho vaig entendre. La casa no em va agradar gens ni mica. No era adossada ni de nova construcció, sinó un edifici prop del port, de l'any de la picor. Et mirava com la cara d'una vella malhumorada a punt de renyar-te i feia l'efecte que si parlaves massa fort, pegaves una portada o, simplement, tossies, et podia caure al cap un tros de sostre o de façana. Una escala fosca i estreta enfilava cap amunt, amb els escalons més alts i desproporcionats que he vist mai. Semblava que et duria a una cripta embruixada, plena de fantasmes, o a l'entrada secreta d'un món fantàstic. No imagineu la gràcia que em va fer quan, pensant que em donaven una alegria, em van dir.

—Ja pots estar content, Arnau, t'ha tocat l'habitació del final de l'escala.

La meua habitació es trobava sota la teulada. No era molt gran, però el trespol de bigues formava una inclinació cap a un balcó de reixes, situat en un extrem, cosa per la qual semblava allargada. Al costat, hi havia un traster buit, que comunicava amb el terrat. L'únic mobiliari del traster el constituïen unes butaques i una taula, en bon estat. També hi havia una prestatgeria. Encara s'hi veien les marques de pols dels objectes i llibres que, fins feia poc, hi havia contingut. Em desconcertà la impressió que l'estança

s'havia utilitzat de despatx i que l'havien desallotjada de colp i volta. Potser a conseqüència de la nostra mudança.

Vaig tornar a la meua habitació i em vaig abocar al balcó per contemplar la vista. Sota el sol, allò devia bullir com una cassola al forn, però a la vesprada, corria una brisa molt agradable. Esperava topar-me la paret de rajoles d'algun pati interior però, per a la meua sorpresa, hi havia una bona vista del port sobre les teulades del barri, al fons. Va ser aleshores quan els vaig veure.

La primera que va arribar va ser ella. Es quedà parada davant del portal de casa. Prima, molt pàl·lida i d'aspecte descurat. Tot el contrari de la meua germana, que es passava hores davant l'espill i sempre anava a l'última. Portava una carpeta a les mans i, de tant en tant, s'apujava les ulleres amb el dit polze. Mirava a dreta i esquerra, com si esperara algú. La segona a fer acte de presència va ser una jove ben distinta. Alta, rossa i de faccions del centre d'Europa. La seua manera de vestir no tenia res a veure amb l'altra. La meua germana, sempre atenta a aquests detalls, la qualificaria -més avant- de moderna i sofisticada, amb estil propi. La roba a coloraines i la cabellera a metxes blaves indicaven que no seguia tendències, sinó que les marcava ella. Per últim, aplegà un xicot, amb pantalons curts i roba d'esport. Per l'aspecte atlètic, semblava vindre del gimnàs o potser de córrer pel port.

Formaven un grup singular, perquè no s'assem-

blaven gens. Enraonaren en veu baixa. Tot d'una, alçaren la vista, cap al balcó. Em vaig quedar cohibit, quan van coincidir les nostres mirades. Però no em vaig amagar; al cap i a la fi, era ma casa. Em sostingueren la mirada, desafiants, amb un pessic de ressentiment que no em passà desapercebut, sense demostrar cap sorpresa de veure'm allà dalt.

Van estar un bon tros, d'aquesta manera, fent escoltetes i espiant el meu balcó. Fins que es cansaren i se n'anaren. Em vaig quedar amb la mosca al nas. Pocs dies després, m'incorporava a les classes. No coneixia ningú. Imagineu la sorpresa quan, entre totes les cares noves, vaig reconèixer la xica de les ulleres. No férem cap comentari. També vaig identificar els altres dos al pati. Érem del mateix curs, però en grups diferents. A pesar d'això, em vaig adonar que alguns dies es buscaven a l'hora del pati, conversaven una estona i, després, se separaven. En més d'una ocasió els vaig sorprendre mirant-me de reüll. Quan s'adonaven que els havia descobert, dissimulaven. El més desconcertant és que, en dies posteriors, els vaig tornar a sorprendre rondant per casa, amb els ulls fixos al balcó de la teulada.

Al final, vaig decidir-me a traure'n l'entrellat i parlar amb la que anava a la meua classe. Li deien Aina. I era tot un personatge. Com a estudiant, la millor en ciències i acceptable en la resta; com a persona, amb fama de teclosa, setciències i geniüda. Vivia un poc retirada, en el seu món, a pesar que, en general, tots la respectaven. Entre altres coses perquè quan

volia, sabia tant guanyar-se la teua confiança com deixar-te parat, amb unes eixides tallants i una ironia esmolada. Com que era bona alumna, el nostre tutor ens va demanar seure junts, almenys a la seua classe de matemàtiques, perquè m'ajudara a posar-me al dia.

Va ser gràcies a aquesta relació que vaig tindre l'oportunitat de preguntar-li per què passaven tant per davant de ma casa i em miraven de reüll al pati. Em sorprengué la resposta, clara i directa.

—No és res personal. Abans, la casa on vius era dels pares de Manel. La tenien buida i aprofitàvem per reunir-nos a l'últim pis.

—Ara hi tinc jo la meua habitació, al costat del traster.

—Sí, ja ho sabem.

Es féu un silenci incòmode.

—I vos reuníeu sovint?

—Cada dijous.

—I per què els dijous?

—Perquè formem un club...

—Quina classe de club?

—No ho entendries... Compartim una afició. Ens encanten els llibres i les pel·lícules d'intriga.

—A mi també! M'he llegit les històries completes de Sherlock Holmes, la major part de llibres d'Enid Blyton i *El nom de la rosa*.

—*El nom de la rosa*? –vacil·là amb veu de falset i to burleta—. I te'l vas acabar?

En aquell moment va entrar el professor i, a poc

a poc, tots anaren seient. La classe semblava un rusc d'abelles. Al principi no feia cas ningú. Però a mesura que Antoni anava parlant-nos, ens tranquil·litjàvem, ocupàvem els nostres llocs i disminuïa el volum de les converses.

—Si voleu, podeu continuar reunint-vos al traster —vaig murmurar, a cau d'orella—. No l'utilitzem i no ens molestaríeu.

—Ho dius de veritat? No et dic que no. Ara com ara, no hem trobat cap altre punt de reunió. Farem una cosa. El pròxim dijous quedarem i en parlarem. T'advertisc que potser no entengues el que fem.

Aina complí la promesa. Dijous vam quedar i em presentà els seus amics. Mai no hauria imaginat que aquella invitació fóra el començament d'una amistat i d'una història, el Club dels Quatre Secrets.